



## TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA


Eğitim kurumlarında son dönemde yaşanan şiddet olayları, kamuoyunda derin bir endişe uyandırmıştır. Ancak bu vakaları yalnızca bir okul güvenliği sorunu olarak değerlendirmek, meselenin arka planındaki yapısal gerçekliğin göz ardı edilmesine yol açacaktır. Söz konusu tablo; çocuk koruma mekanizmalarının ve psikososyal destek hizmetlerinin yetersizliğinin yanı sıra, sosyokültürel alandaki tahribatı, aile kurumunun maruz kaldığı baskılar ile toplumsal ve kurumsal güven ortamındaki aşınmayı bir arada yansıtmaktadır. Okullarımızda görünür hâle gelen ve bir beşerî sermaye kaybına dönüşen bu şiddet sarmalının kök nedenlerinin araştırılması, kurumlar arası müdahale süreçlerindeki idari engellerin tespit edilerek çok disiplinli güvenlik ağlarının kurulması ve kalıcı kamu politikalarının geliştirilmesi amacıyla Anayasa'nın 98'inci, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün 104 ve 105'inci maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılmasını arz ve teklif ederiz. 21.04.2026



Bülent KAYA  
Grup Başkanvekili  
İstanbul Milletvekili



Selçuk ÖZDAĞ  
Grup Başkanvekili  
Muğla Milletvekili



Mehmet Emin EKMEN  
Grup Başkanı  
Mersin Milletvekili

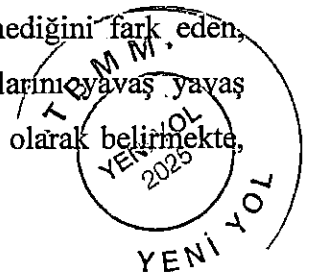
## GEREKÇE

Bir devletin çocuklarına karşı en temel yükümlülüğü, onlara güvenli bir büyüme ortamı sunmaktır. Bu yükümlülük sadece eğitim binalarının fiziki koşullarıyla değil; aile desteği, psikososyal hizmetler, kurumsal denetim ve hukukun işlerliğiyle anlam kazanır. Okullarımızda tecrübe edilen acı olaylar, bu asli vazifenin ne ölçüde yerine getirildiğini sorgulatmaktadır.

Okul, şiddet sarmalının başladığı yer olmaktan ziyade, hayatın çeşitli katmanlarında biriken risklerin görünür olduğu bir mekandır. Derinleşen gelir adaletsizliğinin yarattığı öfke, kültürel bağların zayıflaması ve gençlerin sanal dünyanın denetimsiz ağlarına terk edilmesi, ülkemizde şedit bir iklim oluşturmaktadır. Sosyal dokudaki aşınmanın bir izdüşümü olarak ekranları işgal eden şiddet içerikli yapımlar ile değer yargılarını tahrip eden gündüz kuşağı programları ise; söz konusu iklimi her gün yeniden üreterek şiddeti sıradanlaştırmakta, çarpık rol modelleri meşrulaştırarak gençlerdeki kültürel yabancılaşmayı derinleştirmektedir. Giderek ağırlaşan ekonomik şartlar ile bu sosyolojik krizlerin arasına sıkışan aile kurumu, çocuğun manevi ihtiyaçlarına yanıt verebilecek kapasiteyi kaybetmektedir. Eğitim yuvalarındaki rehberlik hizmetleri hem nicelik hem nitelik bakımından mezkûr ihtiyacın çok gerisinde kalmaktadır. Risk altındaki çocukları erken dönemde fark edecek izleme sistemleri işlememektedir. Bahsettiğimiz bu konular, birbirinden bağımsız ve tesadüfi aksaklıklar değildir. Aksine bu tablo; hızla değişen toplumsal dinamikler karşısında kamu hizmetlerinin ve sistem mimarisinin yapısal bir tıkanıklık yaşadığının emareleridir.

Bir devlette kamu idaresinin hizmet niteliği; uzmanlığın, liyakatin ve hesap verebilirliğin ne ölçüde kurum kültürü hâline geldiğiyle doğrudan ilişkilidir. Okullarımızın güvenlik ve psikolojik destek gibi hayati gereksinimlerinin, kalıcı uzman kadrolar yerine geçici istihdam modelleriyle yönetilmeye çalışılması, idari önceliklerin toplumun asıl ihtiyaçlarından koptuğunu kanıtlamaktadır. Denetim mekanizmaları işlevsizleştğinde, sorumluluk alanları muğlaklaştığında ve devlet aklı sahadan uzaklaştığında; sağlıktan eğitime kadar her alanda benzer bir felç durumu yaşanır. Çocuk koruma mekanizmaları da bu idari sorunlardan azade kalamamıştır.

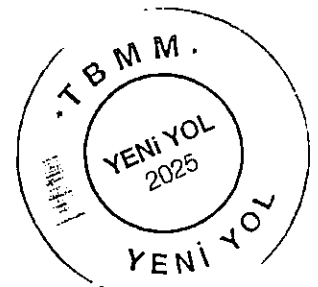
Ülkemizde bireyler arası güven duygusunun yüzde 14 seviyelerine kadar gerilediği, uluslararası ölçümlerle sabittir. Böylesi kırılğan bir toplumsal zeminde kurumsal güvenin de sarsılması, gençlik üzerinde somut bir karşılık bulmaktadır. Fırsat eşitliğinin işlemediğini fark eden, kamudan beklentisini yitirmiş ve ufku daralmış bir genç, aidiyet bağlarını yavaş yavaş koparmaktadır. Bahsi geçen bu kopuş; önce sessiz bir yalnızlaşma süreci olarak

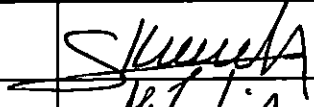
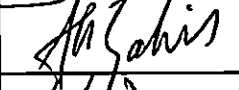

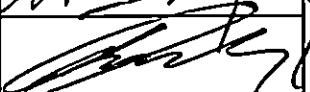
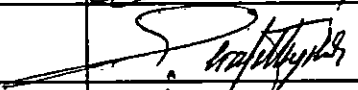
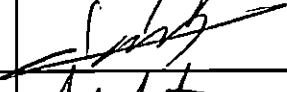



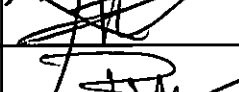
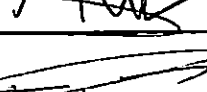

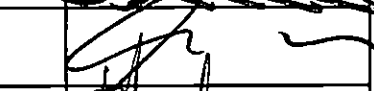
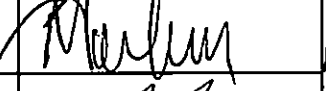
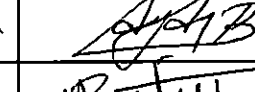
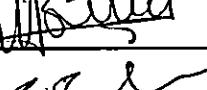


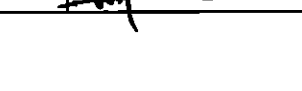


yaşam koşullarının da baskısıyla yıkıcı bir öfkeye ve nihayetinde kültürel reddediş üzerinden şiddete evrilmektedir. Geleceğe dair umudunu kaybeden zihinlerin, yasa dışı yapıları ve sokak çetelerini kendileri için bir çıkış yolu yahut yeni bir aile olarak konumlandırması, tehlikenin boyutunu büyötmektedir. Bütün bunlara; silaha ve uyuşturucu maddeye erişimin kolaylaştığı, cezasızlık algısının yerleştiği ve caydırıcı mekanizmaların yetersiz kaldığı bir zemin eklendiğinde, sürecin okullarımıza nasıl yansıdığı açıkça görölmektedir.

Mevcut vakalar bütöncöl bir yaklaşımla ele alındığında karşımıza çıkan tablo; erken uyarı sistemlerinin çalışmadığını, zamanında müdahale edilemediğini, sorumlu merciler arasında etkin bir eşgüdüm kurulamadığını ve proaktif politikaların hayata geçirilemediğini göstermektedir. Bu vahim durum, giderek tırmanan şiddet olgusunun yalnızca rehberlik servislerinin inisiyatifine bırakılamayacağını; çocuk polisi, okul idaresi, sosyal hizmet uzmanları, okul psikoloğu ve okul sosyoloğunu da barındıran entegre bir müdahale ağının inşasını zorunlu kılmaktadır.

Şiddetin olağanlaştığı bir ekosistemde hiçbir asayiş tedbiri tek başına kalıcı çözüm sunamaz. Gerçek reçete; devlet kurumlarının itibarını yeniden tesis etmek, gençlerimizin yarınlar için inancını yer gün yeniden inşa etmek ve yurttaş ile devlet arasındaki sözleşmeyi tahkim ederek hareket etmektir. Karşı karşıya kaldığımız bu tablonun aynı zamanda telafisi imkânsız bir beşeri sermaye kaybı doğurduğu gerçeğinden hareketle, konunun tüm veçheleriyle incelenmesi için Meclis Araştırması açılması zaruri görölmektedir.



MİLLETVEKİLİ ADI SOYADI	SEÇİM BÖLGESİ	İMZA
SADULLAH KISACIK	ADANA	
İDRİS ŞAHİN	ANKARA	
MESUT DOĞAN	ANKARA	
SADULLAH ERGİN	ANKARA	
ŞERAFETTİN KILIÇ	ANTALYA	
CEMALETTİN KANİ TORUN	BURSA	
MEHMET ATMACA	BURSA	
SEMA SİLKİN ÜN	DENİZLİ	
ERTUĞRUL KAYA	GAZİANTEP	
NECMETTİN ÇALIŞKAN	HATAY	
BÜLENT KAYA	İSTANBUL	
ELİF ESEN	İSTANBUL	
HASAN KARAL	İSTANBUL	
MEDENİ YILMAZ	İSTANBUL	
MUSTAFA KAYA	İSTANBUL	
BİROL AYDIN	İSTANBUL	
MUSTAFA BİLİCİ	İZMİR	
MEHMET EMİN EKMEN	MERSİN	
SELÇUK ÖZDAĞ	MUĞLA	
MEHMET KARAMAN	SAMSUN	